

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016
ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ι΄ 25-37)
(13-11-2016)

Στὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὁ Κύριος ἐρμηνεύει τὴν ἔννοια τοῦ πλησίον, καλῶντας μας νὰ τοποθετηθοῦμε.

Κάποιος «νομικός», ἄνθρωπος δηλαδὴ ποὺ μελετοῦσε καὶ γνώριζε, θεωρητικὰ τουλάχιστον, τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, πλησίασε τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ ἔθεσε ἓνα ἐρώτημα. Οἱ προθέσεις τοῦ νομικοῦ, ὅμως, δὲν ἦταν καλές, ἀφοῦ πλησίασε τὸν Χριστὸ ὄχι μὲ πνεῦμα μαθητείας, ἀλλὰ «ἐκπειράζων αὐτόν», ἐπιδιώκοντας νὰ τὸν παγιδεύσει, νὰ πάρει ἀπάντηση ἀντίθετη μὲ τὸν Νόμο καὶ ἀκολούθως νὰ τὸν κατηγορήσει. Ἐτσι τὸν ἐρώτησε καὶ τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;». Ὁ Κύριος κατανοεῖ τὴν διάθεση καὶ τὴν πονηρία τοῦ νομικοῦ καὶ τὸν παραπέμπει στὸν Νόμο: «Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;».

Ὁ νομικὸς τοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἀναφορὰ σὲ ἐντολὲς τοῦ Λευιτικοῦ καὶ τοῦ Δευτερονομίου: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ἡ ἀπάντηση τοῦ νομικοῦ ἦταν ὀρθή, διότι τὸ νὰ ἀγαπήσει κανεὶς τὸν Θεὸ ἐξ ὅλης τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὸν πλησίον του σὲ τέτοιο βαθμό, ὅπως ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του, εἶναι ὄντως τὸ πλέον σημαντικό. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ὅμως, ἀποβαίνει ὀλοκληρωμένη μόνο ὅταν εἶναι γνήσια, ὅταν δηλαδὴ δὲν περιορίζεται σὲ κάποιες μόνο κατηγορίες ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐκτείνεται θυσιαστικά, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, πρὸς κάθε ἄνθρωπο.

Ὁ νομικὸς ὅμως, καθότι Ἰουδαῖος, δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν εὐρεῖα ἀντίληψη γιὰ τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· γιὰ τοὺς Ἑβραίους πλησίον ἦταν μόνο οἱ ὁμοεθνεῖς καὶ οἱ ὁμόπιστοί τους καὶ κανένας ἄλλος. Εἰδικὰ γιὰ τὴν τάξη τῶν Φαρισαίων ὁ φτωχὸς καὶ ἀγράμματος λαὸς δὲν ἦταν οὔτε πλησίον, οὔτε ὅμως καὶ ἄξιος γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη. Ἐτσι περιορίζαν τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους μόνο σὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ βάση αὐτὰ τὰ δεδομένα κατανοεῖται καὶ ἡ

παγίδα του νομικού, όπου μία ενδεχόμενη απάντηση του Χριστού αντίθετη με τα δεδομένα των Ιουδαίων, θα παρείχε την ευκαιρία να Τον κατηγορήσουν.

Για εμάς τους Χριστιανούς, ο κάθε άνθρωπος, όμοεθνής ή άλλοεθνής, φίλος ή εχθρός, είναι πλησίον και αδελφός μας. Εφόσον μοιραζόμαστε την ίδια ανθρώπινη φύση και έχουμε τον Θεό ως Πατέρα και δημιουργό, τότε είμαστε αδελφια. Επομένως οφείλουμε να κοιτάζουμε τον κάθε άνθρωπο αγαπτικά και σε περίπτωση ανάγκης και θλίψεως να τείνουμε χείρα βοήθειας, ανεξαρτήτως κόπου ή θυσιών ή δαπανών. Κινητήριος δύναμη των πράξεών μας πρέπει να είναι μόνο η φιλανθρωπία και στόχος μας η ανακούφιση από τα βάσανα και τις ανάγκες, σωματικές ή ψυχικές, όσων υποφέρουν. Οί σωματικά ασθενείς, είτε έχουν κάποιον να τους φροντίσει είτε όχι, πάντα χρειάζονται την επίσκεψή μας και τον ήλαρο τον λόγο, την παρηγοριά μας και την ανακούφιση που προσφέρει η απλή παρουσία μας κοντά τους. Όλοι αυτοί περιμένουν από εμάς την αναγκαία βοήθεια. Άνεξάρτητα εάν έχουμε μεγάλες οικονομικές δυνατότητες ή μικρές, το θέμα είναι να βοηθήσουμε όσο μπορούμε, έστω και λίγο. Ο ταλαιπωρημένος άνθρωπος δεν θέλει πολλά πράγματα για να ανακουφισθεί, ενώ από την άλλη αναπαύεται με την πράξη μας και ο ίδιος ο Θεός. Η βοήθεια και η παρηγοριά στον πάσχοντα θεωρείται από τον Χριστό ότι γίνονται στον Ίδιο.

Την ίδια ή και μεγαλύτερη ανάγκη έχουν και αυτοί που αντιμετωπίζουν κάθε είδους προβλήματα. Ποικίλη ψυχική οδύνη, οικογενειακά δράματα, εχθρότητα, πάσης φύσεως δυσκολίες, άκομη και θάνατο οικείου τους προσώπου. Οί άνθρωποι που ταλαιπωρούνται από αυτές τις καταστάσεις έχουν την ανάγκη της δικής μας παρηγοριάς, ενίσχυσης, συμπαράστασης και συμπόνιας, ώστε να απαλυνθεί ο πόνος τους, να μην περιπέσουν σε κατάθλιψη και να μην φτάσουν στην απελπισία, που είναι έργο και στόχος του πονηρού.

Άς θυμόμαστε ότι η φιλάνθρωπη διάθεσή μας σε όλες αυτές τις ανάγκες του άλλου, ενώ δεν κοστίζει, είναι ο μόνος δρόμος που εξασφαλίζει τη δική μας σωτηρία, δηλαδή την αιωνιότητα της ύπαρξής μας.